

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 54.431 van 10 juli 1995
in de zaak A. 62.909/X-5057.**

In zake : André DE KESEL,
wonende te OOSTEEKLO,
Dorp 66

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Landbouw.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 22 maart 1995 namens André DE KESEL werd ingediend door zijn raadsman P. VAN EECKHAUT, advocaat te Gent, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 13 januari 1995 waarbij verzoeker als aangenomen dierenarts voor een periode van zes maanden, ingaande op 1 maart 1995, wordt geschorst;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 15 mei 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 juni 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
M. DEVROE die, loco advocaat P. VAN EECKHAUT verschijnt
voor verzoeker, en van Advocaat A. VASTERSAVENDTS , die
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het proce-
durereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker wordt bij ministerieel besluit van
15 oktober 1979 als aangenomen dierenarts bij het
Ministerie van Landbouw aangesteld.

1.2. Bij brief van 18 december 1991 stelt
inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT aan de dierge-
neeskundige dienst van het Ministerie van Landbouw voor
om verzoeker wegens een aantal onregelmatigheden bij de
veeziektenbestrijding "op een zeer ingrijpende te
sanctioneren en hem als aangenomen dierenarts te schor-
sen voor minstens vijf jaar".

Een van de beschuldigingen is het feit dat
verzoeker bij een onderzoek naar runderbrucellosebesmet-
ting op het rundveebedrijf DE MEYER te Lembeke een
aantal bloedstalen als afkomstig van verschillende

runderen zou hebben overgemaakt, terwijl deze in werkelijkheid afkomstig waren van eenzelfde dier.

1.3. Met een nota van 15 september 1992 zendt de diergeneeskundige dienst het dossier aan de juridische dienst. In de nota wordt gesteld :

"Belangrijkste aanklacht in het hele dossier is de frauduleuze bloedafname bij DE MEYER Paul op 25/9/91, waarbij de uitslagen duidelijk wijzen op bloedstalen afkomstig van hetzelfde dier.

De Dienst is van mening dat voor de andere aangeklaagde onregelmatigheden te weinig objectieve gegevens voorhanden zijn".

1.4. Bij brief van 15 januari 1993 wordt verzoeker uitgenodigd om zich tegen de aangevoerde beschuldigingen te verdedigen.

1.5. Bij brief van 8 juni 1993 wordt verzoeker opgeroepen voor een hoorzitting op 30 juni 1993. Op vraag van verzoekers raadsman wordt de zitting uitgesteld tot 14 september 1993.

1.6. Op 13 december 1993 stelt het hoofd van de juridische dienst aan de Minister van Landbouw voor om verzoeker voor drie maanden te schorsen wegens het feit dat hij bij de bloedstaalname op het bedrijf DE MEYER verschillende bloedbuisjes heeft gevuld met bloed van eenzelfde dier.

De diergeneeskundige dienst stelt een schorsingstermijn van zes maanden voor.

1.7. Bij ministerieel besluit van 13 januari 1995 wordt verzoeker voor een periode van zes maanden, ingaande op 1 maart 1995, geschorst.

Het besluit steunt op de volgende consideransen :

"Overwegende dat Dr. DE KESEL erkent een aantal buisjes gevuld te hebben met bloed van eenzelfde

dier. Overwegende dat hij verklaart onder druk van de omstandigheden toegegeven te hebben aan de onwil tot medewerking van de betrokken melkveehouder.

Overwegende dat een aangenomen dierenarts verantwoordelijk is voor het onderzoek op de bedrijven in het kader van de runderbrucellose, dat het correct nemen van bloedstalen van het grootste belang is bij het opsporen van eventuele dierziekten. Overwegende dat bepaalde moeilijke omstandigheden en de quasi-zekerheid dat de betrokken dieren gezond waren niet ingeroepen kunnen worden om de bloedstaalname niet correct uit te voeren".

Bij brief van 16 februari 1995 wordt dit besluit aan verzoeker ter kennis gebracht.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als middel de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en van de regel van behoorlijk bestuur die vereist dat iedere tuchtrechtelijk vervolgte recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn; dat hij ter zake stelt dat de feiten dateren van september 1991, dat de inspecteur-generaal van de diergeneeskundige dienst de verschillende tenlasteleggingen heeft medegedeeld in januari 1993, dat de hoorzitting plaats had op 14 september 1993 en de uitspraak werd gedaan in januari 1995, na een lange

periode van stilzwijgen; dat hij besluit dat er aldus bijna vier jaar verliep tussen de feiten en de sancti-
nering daarvan en dat men tweemaal gedraald heeft bij
het nemen van een beslissing : vooreerst verliep er twee
jaar tussen de feiten en het opstellen van het verslag
van de inspecteur-generaal van de diergeneeskundige
dienst en daarna verliep er nog eens meer dan anderhalf
jaar tussen de hoorzitting en het uitspreken van de
sanctie;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop
antwoordt dat de reglementering geen termijn voorziet
waarbinnen de minister moet beslissen; dat zij stelt
"dat aanvankelijk een heel omvangrijk dossier werd
samengesteld dat op 18 december 1991 door de inspecteur-
dierenarts werd overgezonden naar het hoofdbestuur. De
onregelmatigheden die verzoeker werden ten laste gelegd
hadden betrekking op de runderbrucellosebestrijding op
6 bedrijven in de periode 1989-1991, op de runder-
leucosebestrijding, op de runderbrucellosebestrijding op
ten minste 5 bedrijven en op de identificatie van
kalveren in 1987. Het is normaal dat de behandeling van
een omvangrijk dossier met veel feiten en veel stukken
in bijlage een langere tijd in beslag neemt dan een
dossier dat slechts één feit bevat"; dat zij vervolgens
betoogt dat ook de wijze van verdediging van verzoeker
een invloed heeft op de duur van de behandeling van het
dossier :

"Verzoeker heeft in zijn verdediging aanvankelijk
alles ontkend, de feiten geminimaliseerd en de
objectiviteit van de inspecteur-dierenarts in twijfel
getrokken. Daarna heeft verzoeker de mondelinge
verdediging doen uitstellen. Bij de mondelinge
verdediging heeft verzoeker uiteindelijk moeten
bekennen dat hij onregelmatigheden beging op het
bedrijf DE MEYER. In het door hem medeondertekende
proces-verbaal werd genoteerd : 'Onder druk van de
omstandigheden heeft Dr. DE KESEL de fout begaan om
een aantal buisjes te vullen met bloed van dezelfde
dieren ...'";

2.1.3.1. Overwegende dat, daargelaten de vraag of artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dat, onder meer, een behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn voorschrijft van toepassing is in tuchtzaken, aangenomen moet worden dat het door verzoeker ingeroepen beginsel van behoorlijk bestuur de tuchtoverheid in ieder geval verplicht binnen een redelijke termijn uitspraak te doen over de tuchtvoordring; dat het feit dat de toepasselijke reglementering geen termijn voorschrijft niet betekent dat de redelijke termijn niet geldt; dat de redelijkheid van de termijn moet beoordeeld worden, rekening houdende met de concrete omstandigheden, zoals de aard van de zaak en de handelwijze van de tuchtoverheid en degene tegen wie de tuchtprocedure wordt gevoerd;

2.1.3.2. Overwegende dat in casu moet worden vastgesteld dat, nadat het tuchtdossier bij brief van 18 december 1991 door inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT aan het hoofdbestuur was overgezonden, er tijdens de verdere procedure, behalve het verhoor van verzoeker op 14 september 1993, door het bestuur geen enkele onderzoeksdaad werd verricht; dat de zaak ook niet zodanig complex was dat de afhandeling daarvan tot 13 januari 1995 moest aanslepen; dat, blijkens de nota van 15 september 1992 aan de juridische dienst, de diergeneeskundige dienst, nog vóór verzoeker werd gehoord, tot de conclusie was gekomen dat er, behalve wat betreft de onregelmatigheden bij de bloedafname op het rundveebedrijf DE MEYER, voor al de overige door inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT tegen verzoeker ingebrachte beschuldigingen "te weinig objectieve gegevens voorhanden zijn"; dat de directeur-generaal van het bestuur veeteelt en diergeneeskundige dienst op 30 november 1993 aan de juridische dienst schrijft dat het voorstel van disciplinaire maatregel tegen verzoeker bij hem "een aantal bedenkingen en vragen oproept"; dat,

wat de duur van de procedure betreft, de directeur-generaal meer bepaald schrijft :

"In verband met de duur van het onderzoek en de berechtingsprocedure, ben ik van oordeel dat deze veel te lang is. Pas één jaar na het ten laste gelegde feit is er een standpunt van het hoofdbestuur. Vijftien maanden na dat feit krijgt de betrokkene mededeling van de hem ten laste gelegde feiten en pas na twee jaar is er een proces-verbaal van verhoor";

2.1.3.3. Overwegende dat de vertraging waarmee de zaak werd afgehandeld niet kan worden toegeschreven aan de wijze waarop verzoeker zich verdedigd heeft; dat verzoeker weliswaar in brieven van 6 oktober 1991 en 4 november 1991 aan inspecteur-hoofd van dienst SCHOCKAERT de beschuldiging in verband met onregelmatigheden bij de bloedafname bij het rundveebedrijf DE MEYER heeft ontkend, terwijl hij bij het verhoor op 14 september 1993 deze feiten heeft toegegeven; dat niet valt in te zien hoe die tegenstrijdige verklaringen ertoe geleid hebben dat tot 13 januari 1995 met het opleggen van de bestreden tuchtsanctie werd gewacht; dat ook het feit dat verzoekers raadsman gevraagd heeft het op 30 juni 1993 geplande verhoor tot begin september 1993 uit te stellen, de vertraging bij de afwikkeling van de zaak niet kan verklaren; dat de termijn waarbinnen de tegen verzoeker gevoerde tuchtprocedure afgehandeld werd als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd; dat verzoekers middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging hem berokkent, als volgt omschrijft :

"Het hoeft geen betoog dat een schorsing van zes maanden, die thans reeds haar aanvang heeft genomen, enorme schade toebrengt aan de verdere loopbaan van verzoeker.

Immers, ook al zou deze maatregel vernietigd worden, de schade wordt reeds nu veroorzaakt en vergroot met elke dag dat verzoeker zijn functie van aangenomen veearts niet kan vervullen.

Verzoeker zou, zelfs bij een uiteindelijke vernietiging, toch blijvend geconfronteerd worden met het feit dat er ooit een beslissing tot oplegging van de tuchtstraf wordt genomen.

Het cliënteel van verzoeker wordt immers onmiddellijk geconfronteerd met de uitgesproken tuchtmaatregel.

Ondertussen heeft verzoeker alle werkzaamheden stil moeten leggen. Onafgezien van het huidige inkomensverlies, wordt hij ook thans geconfronteerd met vragen en reacties vanwege zijn cliënteel.

Dat cliënteel baseert zich op het spreekwoord 'waar rook is, is ook vuur' en het feit dat deze maatregel werd genomen zal altijd beschouwd worden als een bewijs dat hij zich aan ernstige tuchtvergrijpen heeft schuldig gemaakt, ook al zou de Raad beslissen tot een vernietiging.

Hoe meer tijd er intussen verloopt, des te sterker zal het wantrouwen groeien.

Het cliënteel van verzoeker zal zich ernstige vragen beginnen stellen waardoor het vertrouwen ten aanzien van verzoeker zal afnemen.

Dit op zich maakt onmiskenbaar een ernstig, moeilijk te herstellen nadeel uit";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"Een schorsing als aangenomen dierenarts gedurende zes maanden berokkent verzoeker geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De schorsing betreft enkel de opdrachten in het kader van de georganiseerde dierziektenbestrijding. De schorsing betreft derhalve niet de gewone diergeneeskundige handelingen die overigens meer winstgevend zijn voor de dierenarts.

Aangezien verzoeker tijdelijk geen officiële diergeneeskundige handelingen zal mogen stellen en deze tijd kan besteden aan meer winstgevende diergeneeskundige handelingen, is er geen ernstig nadeel.

Aangezien verzoeker na de schorsing opnieuw de officiële prestaties mag leveren, is het nadeel niet moeilijk te herstellen";

2.2.3. Overwegende dat verzoekers uitleg overtuigt; dat het aannemelijk is dat een schorsing van zes maanden zijn goede naam en faam bij zijn cliënteel ernstig in het gedrang brengt, met alle repercussies vandien voor

zijn verdere loopbaan; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede, door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde is voldaan;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 13 januari 1995 waarbij André DE KESEL als aangenomen dierenarts voor een periode van zes maanden, ingaande op 1 maart 1995, wordt geschorst.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli 1900 vijfennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.